

FOTOĞRAF (PHOTOGRAPH)

Fotoğraf kelimesi teknik olarak pfoto ve graph kelimelerinin birleşimi ile oluşmuştur. Yani fotoğraf ışığın resmini çizmek anlamına gelir. Her fotoğraf çektiğimizde aslında görmüş olduğumuz karedeki ışığın resmini çizmiş oluyoruz.

Bu bölümde sizlere fotoğraftaki teknik terimlerden bahsetmek yerine, dışarıda fotoğraf çekerken işimize yarayacak birkaç küçük ipucu vereceğim.

Güzel fotoğraflar nasıl çekebilirsiniz?

Bebek resimleri, manzara, doğum günleri, müsabakaların fotoğrafları, sevgilinizin fotoğrafları vb. Burada anlatılacak fotoğraf çekme teknikleri sizin için yazıldı.

Profesyonel fotoğrafçılığa geçmeden önce dikkat etmeniz gereken bazı rutin kurallar vardır.

Fotoğrafını çektiğiniz kişinin gözlerinin içine bakmalısınız.

Yaşamın içindeki gibi, fotoğraf çekerken kişinin gözünün içine bakmak arada bir bağ oluşturur. Birinin fotoğrafını çekerken, o manyetik bakışların, büyüleyici gülümsemenin gücünü ortaya çıkarabilmek için makineyi kişinin göz seviyesinde tutun. Çocuklar söz konusuysa, bu onların boyuna inmeniz gerekiyor demektir. Çektiğiniz kişinin her zaman makineye bakması gerekmez. Tek başına göz seviyesi açısı sizi resmin içine çeken kişisel ve davetkar bir duygu yaratır.

Sade bir arka plan kullanın

Sade bir arka plan fotoğrafını çektiğiniz objenin daha iyi görüntülenmesini sağlar. Makinenizin vizöründen bakarken çektiğiniz objenin çevresini inceleyin. En sevdiğiniz yerinizin kafasından çıkan antenler, kulaklarından sarkan arabalar olmaması için özen gösterin.

Dış mekanda mutlaka flaş kullanın

Parlak gün ışığı yüzde istenmeyen derin gölgeler oluş-

turabilir. Yüzü aydınlatmak için flaş kullanarak gölgeleri yok edin. Güneşli havalarda insan resmi çekerken flaşınızı açmayı unutmayın. Dijital fotoğraf makinesiyle sonuçları incelemek için fotoğraf görüntüleme panelini mesela LCD ekranı kullanın. Bulutlu günlerde sürekli flaş kullanın. Flaş insanların yüzünü aydınlatır ve yüz hatlarının öne çıkmasını sağlar. Bulutlu günlerin hafif ışığı bazen hoş sonuçlar verebildiğinden, flaşsız olarak da fotoğraf çekmeyi deneyin.

Fotoğrafını çektiğiniz nesne arabadan daha küçük bir objeyse, deklanşöre basmadan bir, iki adım yaklaşın zoom kullanın. Amacınız fotoğraf karesini fotoğrafını çektiğiniz objeyle doldurmak olmalıdır. Yakın çekimle, kalkmış bir kaş ya da serpiştirilmiş çiller gibi anlam katacak ifadeler yakalayabilirsiniz. Ancak fazla yakına giderseniz fotoğrafınız bulanıklaşır.

Çoğu fotoğraf makinesinin en yakın odak mesafesi yaklaşık 90 cm ya da makinenizden bir adım uzaklıktadır. Fotoğraf makinenizin en yakın odak mesafesinden (emin olmak için makinenizin kullanım kılavuzuna bakın) daha yakına giderseniz fotoğraf bulanık çıkar.

Fotoğrafını çektiğiniz objeyi tam ortalamayın

Sahnenin tam ortası, gösteri yapan kişi için bulunmaz bir yerdir. Ancak, fotoğraf karenizin tam ortası için aynı şeyi söylemek doğru değil. Çektiğiniz nesneyi fotoğraf karesinin tam ortasından hafif yana kaydırarak, fotoğrafınıza hayat verin.

Vizörünüzde karelerden oluşan bir oyun tahtası olduğunu varsayın. Şimdi fotoğrafını çektiğiniz nesneyi tahtadaki karelerden birine yerleştirin. Otomatik odaklı bir fotoğraf makineniz varsa, bu tür makinelerin çoğu vizörün ortasında bulunan nesneye odaklanacağından, odağı kilitlemeniz gerekir.

Odağı kilitleyin

Çektiğiniz obje, fotoğrafın tam ortasında değilse net bir fotoğraf elde edebilmek için odağı kilitlemeniz gerekir. Otomatik odaklı fotoğraf makinelerinin çoğu fotoğrafın merkezinde ne varsa ona odaklanır. Ancak fotoğraf kalitesini artırmak için çoğu zaman çektiğiniz nesneyi ortadan hafif yana kaydırmanız gerekir. Bulanık bir fotoğraf çekmek istemiyorsanız, önce çektiğiniz nesne tam ortadayken odağı kilitlemeli, ardından da nesne ortadan yana kayacak şekilde kompozisyonu değiştirmelisiniz. Odağı genellikle üç adımda kilitleyebilirsiniz. Önce, nesneyi tam ortaya yerleştirin ve deklanşörü yarım basılı halde tutun. İkinci olarak, deklanşör hala yarım basılı halde makinenizi oynatarak nesneyi ortadan yana kaydırın. Üçüncü ve son olarak, fotoğrafı çekmek için deklanşöre tam olarak basın.

Flaşınızın etki mesafesini öğrenin

Flaş kullanılırken yapılan en yaygın hata flaşın etki mesafesi dışındaki nesnelere çekmektir. Bu neden yanlış? Flaş etki mesafesinin uzağından çekilen fotoğraflar karanlık olacağı için bu yanlıştır. Birçok fotoğraf makinesinde maksimum flaş etki mesafesi 4,5 metreden (yaklaşık 5 adım) daha kısadır. Sizin makinenizin flaş etki mesafesi nedir? Makinenizin kullanım kılavuzuna bakın. Bulamadınız mı? O zaman işi şansa bırakmayın. Çekeceğiniz nesneden 3 metreden daha fazla uzaklaşmayın. Film kullananlar Kodak Ultra film kullanarak flaş etki mesafesini artırabilir.

Işığa dikkat edin

Fotoğrafını çektiğiniz nesneden sonra fotoğrafın en önemli ögesi ışıktır. Işık çektiğiniz fotoğraftaki her şeyin görünümünü etkiler. Anneannenizi çekerken, yandan vuran parlak gün ışığı kırışıklıkları belirginleştirir. Oysa bulutlu bir günün loş ışığı aynı kırışıklıkları gizler. Çektiğiniz nesne üzerine fazla ışık düşmesini istemiyor musunuz? O halde ya kendiniz yer değiştirin ya da çektiğiniz nesnenin yerini değiştirin. Manzara fotoğrafı çekerken, ışığın kavuniçine çaldığı ve tüm arazi boyunca uzanıp gittiği sabahın erken ya da akşamın geç saatlerini deneyin.

Birkaç dikey resim çekin

Fotoğraf makineniz dikey duramıyor mu? Dikey fotoğraf çekmek için yana doğru hiç

yatırmadıysanız elbette duramaz. Dikey bir fotoğrafta her tür nesne daha iyi görünür. Sarp kayalar üzerindeki bir fenerden Eiffel Kulesine, bebek havuzunda zıplayıp duran 4 yaşındaki yeğeninize kadar her şey. O halde bundan sonraki denemenizde fotoğraf makinenizi yana yatırıp dikey bir iki resim çekmeye özen gösterin.

Yönetmen gibi düşünün

Fotoğraf çekerken yönetimsizdir. Fotoğrafların kalitesinin ne kadar arttığını siz de görün. Yalnızca bir fotoğrafçı gibi değil bir film yönetmeni gibi hareket edin. Film yönetmeni her şeyi kontrolünde tutan kişidir. Yer seçimini yönetmen yapar: "Herkes arka bahçeye çıksın." Aksesuarları yönetmen seçer: "Kızlar, pembe gözlüklerinizi takın." İnsanları yönetmen organize eder: "Şimdi biraz daha yaklaş ve kameraya doğru eğil." Fotoğraf çekerken çoğu zaman bu kadar müdahaleci olmanız gerekmez ama ne demek istediğimizi anlamışsınızdır: Fotoğraf çekerken denetimi alın ve kendi fotoğraf ödüllerinizi kazanın.

Değer mi?

Her sabah olduğu gibi bu sabahta evden çıktınız, işe gidiyorsunuz. Bir baktınız ki alt kattaki iki komşu birbirine girmiş kavga ediyor. Bağırma, hakaretler, sebep incir çekirdeğini dolduramaz. Duymamış görmemiş gibi yaparak binadan çıkıyorsunuz. Biraz ilerleyince iki arabanın çarpışmış sürücülerinin de birbirlerine küfür ederek bağırma oldu. Önemli bir hasar yok ama insanlar birbirlerini öldürmek üzere. Bunu da görmemiş gibi yaparak geçip gidiyorsunuz. İşe geliyorsunuz ki feci bir gerginlik. İnsanlar birbirleri hakkında söyleniyor, arkanızdan size bakan gözleri hissedebiliyorsunuz. Herkes birbirine diş bilemiş. Sonunda birileri bu elektriğe dayanamayıp patlıyor. Biri diğerinin üzerine yürüyor. Elindeki evrakları karşısındakinin yüzüne çarparak "yeter artık, arkamdan iş çevirip durma" diye haykırıyor. Tartışma büyüyor. Küfürler havada uçuşuyor. Kavgayı araya girip ayırıyorlar. Siz yine umursamamaya çalışarak boş veriyorsunuz. Neyse ki gün bitti işten çıktınız eve gidip bir an önce bu stresi üzerinden atmalyım diye düşünürken yanınızdan hızla geçen bir genç önde yürümekte olan kadının çantasını kolundan çekip hızla kaçıyor kadın peşinde çığlık çığlığa... İleride insanlar gencin önünü kesip bir temiz dövüyorlar, polis sirenleri duyuluyor. Bu arada trafik kilitlenmiş, herkes el kol hareketleriyle birbirine bağırıyor.

Sonunda evdesiniz. Her şeyi bir kenara bırakıp evdeki

huzuru yaşamak istiyorsunuz ama olmuyor. Gün boyu içinizde biriken gerginliği atmak kolay değil. İçinizde bir kasvet bir kasılma. Artık siz de patlamaya hazır bomba gibisiniz. Size hiçbir şey olmadı, hiçbir olaya karışmadınız ama yine de gün boyunca karşı karşıya geldiğiniz olaylar sizi gergin kıldı.

İşte halimiz bu. Ortalıkta o kadar çok kavga, o kadar çok gerginlik var ki siz de ister istemez etkileniyorsunuz. Ortamdaki nefret neredeyse elle tutulacak gibi.

Gazetelerde köşe yazarları kavgalı, parti liderleri birbirlerine ağır dille saldırıyor, haykırıyor. Televizyondakiler neredeyse dövülecek. Bu ortamda yaşarken olayların direk sizinle bağlantısının olması önemli değil. Yaşadığınız çevre bu, her yerde nefret var. İster istemez sizde etkileniyor birbirlerine bela okumaya başlıyorsunuz.

İşte durumumuz bu. Oysa hepimizin tek ömrü var. Yakında son zil çalacak ve sonsuz uykuya dalacağız. Ne nefret kalacak, ne de kavga.

Bu kısacık ömürleri, bu kadar büyük kavgalarla, sen ben tartışmalarıyla tüketmeye değer mi?

Bu hayatta aşk var, aile, dostluk, tiyatro, müzik, sinema var, yeni doğmuş bebek kokusu, bir çocuğun gülümseyişi var, kendinden geçerek kahkahalar atmak var... Bunları yaşamak yerine niye dışlarımızı sıkışmış, birbirimizden öç almaya çalışarak yaşayacaksınız ki...

Değer mi?

Atilla Dinçer
Mali İşler Yöneticisi

Yazar Aydoğan YAVAŞLI

“Gün Batar, Kuşlar Döner...”

Gerçekten de, gün battı, kuşlar döndü, ancak onlar dönmediler, dönemediler, isteseler bile dönemezlerdi. Kim bilir, belki dönmek bile istemezlerdi. Dönselerdi, dönebilselerdi, şu hal-i pür melâlimize bakıp gene geldikleri yere gitmek isteyebilirlerdi. “Orası neresi?” diye soracak olursanız... Doğmayanların diyarına, derim.

Evet, evet, onlar doğmayanların diyarına gittiler.

Anadolu'nun sıcak mı sıcak bir günüydü. Bir sarı sıcak...

O sarı sicağı karanlıklara çevirmek isteyenler bütün hazırlıklarını yapmışlardı.

Onlarla birlikte biz de hazırlığımızı yapmıştık.

Hele ben... Hele ben!

Öğretmenliğimin ilk iki yılını geçirdiğim o Anadolu kentine yıllar sonra yeniden gidecek, onlara ora dağlarına bakarak yazdığım şiirlerimi götürecektim. Diyecektim ki, “İşte, sizden aldıklarımı size getirdim. Bu şiirlerin gerçek sahibi sizsiniz.”

Siz ki bu topraklarda Pir Sultan'ı gördünüz. Pir Sultan'ı ve Âşık Veysel'i...

Daha nicelerini...

Dedim ve gittim.

Sarı sıcak bir Anadolu günüydü ve benimle birlikte onlarca vardı: Şairler, yazarlar, eleştirmenler, karikatüristler, halkoyuncular, sinemacılar, yontucular...

Yani... Yani adam gibi adamlar!

Asım Bezirci vardı. Metin Altıok vardı. Behçet Aysan vardı. Asaf Koçak vardı. Hasret Gültekin vardı.

Hepsi yurdundan, dünyadan, yaşamaktan yana...

Hepsi emperyalizme, sömürüye, işgale, insanın insanı kırmasına karşı...

Bize gelince... Bana ve eşime... Güya Almanya'ya altı yıl-lığına gitmeden önce dünya gözüyle o yakıcı kenti son kez görecektik. Ben onlara “Ateş Salıncağı” adlı ilk şiir kitabımı götürecektim. Çünkü ben o kitabımdaki şiirlerimi orada, karlı dağlarına, Kızılırmak'ın suyuna, havada uçan kuşuna baka baka yazmışım.

Madımak'taydık.

Ortaçağın karanlıklarından kopup gelmiş kara sürü, bütün hazırlıklarını yapmıştı. Nerden bulmuşlarsa bulmuşlar, cami çıkışında yakacakları Amerikan bayrağını bile edinmişlerdi.

Bağırdılar, havladılar, böğürdüler, kişnediler...

Onlar ağızlarından salyalarını akıttırlarken okyanusların ötesindeki efendileri ellerini ovuşturdu. Tamamdı işte, plan eksiksiz yerine getiriliyordu. Türkiye Cumhuriyeti de çöktü mi, sorun çözülmüş demektir. Ülkenin aydınlarını, kafası işleyen ve yüreğiyle gören adamlarını yakacaksınız, yakamadıklarını içeri tıkacaksınız...

Gerisini gütmek kolay.

Öyleyse verin ateşi otelin perdelerine... Dökün benzini otel girişine...

Yakın ülkenizin geleceğini...

Seksen yıl önce dedelerinizin kurtuluş savaşıyla kurtardığı

bu toprakları emperyalistlere ve onların içerdeki yerli uşaklarına peşkeş çekmek için yakın, yakın, yakın!

Oysa yaktığınız biz değiliz; çocuklarınız, torunlarınız, bütün geleceğiniz...

Sizin topraklarınızda, dağlarınızda, yaylalarınızda gezinirken, suyunuzdan içerken, havanızı soluklarken, bulutlarınızı selamlarken yazdığım şiirleri yaktınız siz.

Sonra?

Sonra her yer Madımak oldu ülkemde.

Bir aymazlık, bir akıl tutulması, bir kalleşlik ki sormayın, sormayın sakın.

Ne demişti yıllar önce bir şair: “Neden mi olmuştur olanlar ve neden mi olmaktadır / Korkak ve dönecek olunca ozan kısmı -dönme daha iyi-“ İşte bugün olan bu.

Hayat arkadaşım, çocuklarımin annesi karbon monoksit zehirlenmesi nedeniyle belleğini kısmen yitirince yaşamak daha bir zor oldu bize... Derimizdeki yanık izlerini unuttuk, derdimiz daha bir büyüdü.

Ona okuma yazmayı, evdeki araç gereçleri kullanmayı; dahası, kim olduğunu yeniden öğrettim. Ama hepsinden önce dinci faşizmin ne olduğunu görüp öğrendi o. Ölerik öğrendi! Öğrendikte bilendi. Bilendikçe bilinçlendi. Anladı ki, bütün kötülüklerin anası, emperyalizm. Emperyalizme karşı olmadan insan olunmaz.

Gün battı, kuşlar döndü... Onlar dönmediler. Belki aydınlık bir Türkiye için ileri doğru birkaç adım atabilseydik, dönerlerdi. Dönerler ve ölmediklerini bize gösterirlerdi.

Asım Bezirci gene karınca gibi çalışırdı.

Metin Altıok, bir “yerleşik yabancı” olarak şiirler yazardı.

Behçet Aysan, gene o bilgi bakışıyla karşıladı bizi.

Asaf Koçak mızıkasını çala çala karikatür çizirdi.

Uğur Kaynar, Hasret Gültekin... Hepsi, hepsi...

Şimdi bize onlar için de yazmak, onlar için de çizmek, türkü söylemek, halay çekmek düşüyor.

***Aydoğan Yavaşlı: Yazdığı türü önemseyen, önemsemediğini üslubuyla, titizliğiyle, “dil tadı”yla kanıtlayan bir yazar.**

Eczanemin Penceresinden...

Ecz. Sema GÜMRÜKÇÜOĞLU

Eczanelerimiz, bize yaşamdan kesitler sunar. Bakmasını ve görmesini başarabiliyorsak eğer, ne güzel, ne zengin yaşam kesitleridir onlar. Yaptığımız sohbetler, gördüğümüz hayatlardır aslında. Acı, tatlı, komik, ne güzel anları ve anıları paylaşırsınız sevgili hastalarımızla, artık dostumuz olan o sevgili insanlarla.

Örneğin size, çok şirin bir hikâyeyi, sevgili dostum ve hastam İlhan Hanım'ın ağzından anlatmak istiyorum. Lütfen kulak veriniz, İlhan Hanım çok iyi bir anlatıcıdır. Adeta ağzından bal damlar, çok tatlı anlatır.

Sözünü İlhan Hanım'a bırakıyorum : ' Nuray adında bir arkadaşım vardı. Çok çok eski, lise yıllarından beri süren dostluğumuz, acılarımızı, sevinçlerimizi, yani her şeyimizi paylaşarak çoğalıp duruyordu. Birbirimizi çok sever ve yardırdık. İkimiz de evliydik. Benim iki, onun da bir kız çocuğu vardı. Çocuklarımızı büyütmüş, lise çağılarına getirmiştik. O zamana değin de evliliklerimizde özel bir sorun yaşamamıştık.

Günlerden bir gün, sabahın kör karanlığı denecek bir saatte, Nuray bana geldi, perişandı. Hıçkırıklar içindeydi, dünyası kararmıştı. Abartmıyorum, göğsümde tam bir saat ağladı. Konuşacak durumda değildi. Rahatlamasını sağlamak için, hiç müdahale etmedim. Ama meraktan da ölüyordum. Neyse, lafı uzatmayayım, malum terane, bizimkini kocası aldatıyormuş. Yeni öğrenmiş, dünyası tabii ki başına yıkılıvermiş kızcağzın. Neyse ki, büyük güçlüklerle sakinleştirdim, tüm günü onunla geçirdim. Akşamleyin de, biraz zaman tanı falan gibi beylik laflarla evine gönderdim. Çok üzülmüştüm, ama yapabileceğim fazlaca da bir şey yoktu. Çünkü boşanmayı asla mı asla düşünmüyordu.

Neyse, lafı uzatmayayım bir gün sonra, gene sabahleyin, bu sefer sekiz gibi daha makul bir saatte Nuray'ın telefonuyla uyandım. Bana, hemen kalkmamı ve hazırlanmamı, mezarlığa gideceğimizi söylüyordu. Amanın çok telaşlanmışım uyku sersemi, birisi mi öldü diye, kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Amanın! Nuray! Çabuk söyle kim öldü, diye bağırdığımı hatırlıyorum. O da: ' Dur, dur bağıрма, kimse ölmedi, mezarlığa büyü yapmaya gidiyoruz ' demez mi! Yani, sabah sabah başıma gelene bakar mısın?

Neyse, ben büyüye müyüye inanmam Sema'cığim, ama naparsın arkadaş hatırına malum çiğ tavuk yenir. Biz giyindik, süslendik ve elimize, sıkı dur, kocaman dev gibi bir baş kuru soğan aldık ve mezarlığın yolunu tuttuk. Bu müthiş büyüü, bizim kıza nefesi kuvvetli (!) birer kişi öğretmiş! Bu zavallı kuru soğanı, mutlaka ve mutlaka yeni gömülmüş birinin mezarının üstüne gömecekmişsin ve bu soğancık orada sivişip taze soğan haline dönüşürken malum, içi boşalıyor ya, işte o boşalırken de, aldatan kocayla-sevgilisi arasındaki ilişkinin de içi boşalıyormuş ve de ilişkileri bitiveriyormuş! Böylece de, paylaşılamayan kocamız da, karıcığın dönüşüveriyormuş (!)

Ne diyeyim, kızın gözü dönmüş durumda. Çar naçar mezarlığa girdik. Ben Nuray'a dedim ki, kızım ben anneciğimin mezarını ziyaret ederken, sen de ne istersen onu yap, soğanını dik, beni daha fazlasına karıştırma.

Neyse canım, biz mezarlıktaki işimizi bitirdik, ben anneciğime dualarımla sevgimi ulaştırdım. Nuraycık da meşhur soğanını, yeni gibi gördüğü bir mezara dikmiş. Ama ben, onunla mezarlıktaki hiç mi hiç ilgilenmemiştim. Nuray böylece rahatlamış olarak evine gitti ve müthiş (!) büyüünün sonucunu beklemeye başladı.

Ben de atölyeme gittim ve bu traji - komik olaya, sevgili arkadaşımın çaresizliğine üzüleyim mi, güleyim mi, yoksa ağlayayım mı bilemedim. Sonra da, günlük hayhuylar içinde unuttum gittim. Zaten dikişlerim çok fazlaydı, onbeş günde üç gelinlik dikecektim falan...

Aradan onbeş gün geçmişti, nereden biliyorum dersene, mezarlığa gittiğimiz gün evde temizlik vardı, yardımcım Meryem o gün gelmişti. Gene temizlik günü geldi, sabahleyin kapıyı açınca, bizim Meryem'in gözlerinin kıpkırmızı ve davul gibi şiş olduğunu gördüm. Hasta sanıp çok üzüldüm, aman kızım gelmeseydin falan dedim. Amanın, Meryem öyle bir ağlamaya başladı ki, korkudan ödüme koptu. Hah tamam dedim, kadının çocuğu falan veya kocası mocası öldü. Zaten, anneciği öleli bir ay kadar bir zaman olmuştu garibin.

Dur aman, demeye kalmadı, Meryem başladı anlatmaya : ' Ah! İlhan Ablam ah! Sorma başımıza gelenleri. Ben ağlamayayım da kimler ağlasın? O gelinin gözü kör olsun! Anam öldü, hala ona rahat vermiyor!

Dün, annemin mezarını ziyarete gitmiştim, biliyorsun ablam, öleli bir ay oldu. Mezarına su neyim dökeyim, bakayım demiştim. Ah ablam, bir de ne göreyim, mezarının üzerine soğan dikmişler ablam, büyü yapmışlar, kol gibi yeşil soğanlar çıkmış ablam! Ah ablam, ah, gözü kör olasıca gelin, annemi orda da rahat bırakmamış! Ruhu eziyet çeksün, koldan rahat yatamasın diye soğan dikmiş ablam! ' demez mi Sema'cığim...

Ben ne mi yaptım? Delirdim, delirdim. Gülsem mi, ağlasam mı, ne yapsam şaşırırdım kaldım. Nutkum tutuldu, öylecene kalakaldım. Rastlantının bu kadarı da ancak büyüyle olur Sema'cığim! Ben artık büyülere inanıyorum! ' dedi.

Hikâyeye bitince, ikimiz dakikalarca güldük. Aklıma geldikçe de hala, ilk anlatılmışlığının tazeliğiyle gülerim. Şu anda da, gülüyorum. Oysa saat sabahın üçü oldu. Artık yatmalıyım. Hoşça kalın.

Ama hikâyelerde, genellikle başka türlü son sözler olur. Örneğin, bu tatlı hikâyenin, sizi de hiç olmazsa gülümsetmesi dileğiyle... gibi.

Ben acemi bir hikâyeciyim, affola...